

Nu cumva stă să se abată o mare năpastă asupra noastră? a întreat.

Câinele a rămas în continuare mut, cu ochii ațintiți asupra frunzelor verzi ale lujerului.

Xianye a înlemnit de spaimă. Văzuse că frunzele lujerului erau spuzite de puncte albe, ca niște semințe de susan. N-ar fi putut să se măneze decât din pricina secetei îndelungate și a lipsei de apă. Totuși, cu toată seceta cruntă, lujerului acestuia nu-i lipsise niciodată apa. Xianye îl împrejmuise cu un val de țărână și aproape zi de zi stropea acel petec de pământ. A îngenuncheat și a scormonit pământul brun cu mâinile. Sub stratul uscat, gros de un deget, era atât de umed că dacă-l strângeai în mână curgea apa din el. Xianye a luat un pumn de țărână udă și s-a ridicat. Acum pricepea, nu se mănase de la secetă, ci din pricina miasmei șobolanilor care se-mprăștiase pe întregul munte.

Dintre toate îngrășămintele, excrementele de șobolan sunt cele mai puternice și mai fierbinți, s-a gândit. Este deci lesne de înțeles că și miasma urinei lor este la fel de fierbinte și de puternică. Asecat întreaga noapte de acea miasmă, cum ar fi putut oare lujerul să nu se măneze de atâta fierbințeală? Xianye și-a lipit urechea de una din

frunze și a auzit scrâșnetul creșterii grăbite a petelor. S-a întors pentru a inspira aer pe nas și a simțit din nou mirosul negru și uscat al urinei de șobolan năpădind aerul și revărsându-se ca un fluviu spre lujer.

Carevasăzică, lujerul acușica are să moară!

Carevasăzică, pentru a-i fi cruțată viața ar trebui să dea numaidecât o ploaie, ca să împingă duhoarea de șobolan ce învăluie întregul munte, ca o miasmă otrăvită, în jos pe deal și să spele veninul de pe lujerul de porumb.

Câinele orb a simțit groaza lui Xianye. Orbule, rămâi de pază, a spus, eu trebuie să mă întorc în sat după apă. Fără să ia seama la răspunsul câinelui, a luat cobilița cu căldările în spinare și a pornit.

În sat domnea aceeași liniște ca mai-nainte, pretutindeni nici un firicel de sunet. Ulițele erau acoperite de un strat gros de rahat de șobolan. Soarele ce strălucea neobosit lărgise cu dogoarea sa și mai mult crăpăturile de la uși. Xianye n-a luat aminte la nimic din toate acestea, ci a mers de-a dreptul la fântână. Când a vrut să scoată salteaua de pe fundul ei s-o stoarcă, a simțit deodată greutatea ce-i apăsa brațul devenind atât de ușoară de parcă dispăruse cu totul. Sunetul apei picurând

pic! pic! pic! din saltea dispăruse și el ca prin farmec. Xianye a dat să se uite în fântână. Cum a privit înăuntru, chipul i s-a făcut alb ca varul, iar mâinile i-au înțepenit pe roată.

A trecut multă vreme până când să înfășoare din nou lanțul pe roată. Salteaua nu mai era. Nu mai rămăsese decât o bucată de stofă toată numai găuri, pe care zăcea un strat de leșuri de șobolan umflata de apă. Când a ajuns la buza fântânii, câteva zeci dintre ei au căzut trosc! pleosc! la loc pe fund.

Salteaua fusese complet roasă de șobolanii însetați care săriseră în fântână.

Xianye a pornit-o spre casele țăranilor să caute vreo saltea sau vreo plapumă nouă.

S-a dus mai întâi în casele în care căutase hrană, dar când ajungea la vreuna nu rămânea decât pentru câteva clipe în pragul ușii. Satul tot fusese prădat de șobolani. În toate casele lavițele, mesele, dulapurile, picioarele meselor și toate obiectele care conținuseră hrană ori veșminte fuseseră roase de șobolani, totul era numai găuri, ca o floare-a-soarelui din care au fost mâncate toate semințele. Mirosul de lemn alb amestecat cu duhoarea de șobolan umpluse toate odăile și se revărsaseră în grădini.

Xianye s-a perindat prin mai bine de zece gospodării și din toate a ieșit cu mâinile goale.

A ieșit dintr-o uliță cu trei prăjini de bambus în mână, pe care le-a legat una de alta. Apoi s-a dus la latrina din spatele unei case să caute un vas de lemn pentru adunatul excrementelor (foalele, tocătoarele, vasele de lemn și de lut din bucătăriile tuturor caselor fuseseră roase și făcute praf de șobolani). A legat vasul de lemn de capătul prăjiniilor și l-a coborât de trei ori în fântână să scoată apă. Tot ce a putut să scoată însă n-au fost decât șobolani morți. În lumina soarelui ce-i strălucea deasupra capului, Xianye a aruncat o privire scrutătoare în adâncul fântânii și a văzut că nu mai era apă. În toată fântâna nu se mai găsea nimic altceva decât o grămadă de șobolani ca un morman de cartofi dulci putreziți pe fundul unei pivnițe. Printre ei, câțiva, încă în viață, alergau deasupra leșurilor, se cățarau câțiva *chi* în sus pe pereții fântânii, apoi cădeau din nou cu o bufnitură, scoțând strigăte subțiri și ascuțite de jale, ce urcau apoi de-a lungul pereților.

Xianye s-a întors pe câmpul de la Opt Li Jumate cu cobilița cu căldările goale pe umăr.

Munții întinși și pustii se desfășurau în cele patru zări dincolo de orice hotar. Împrejur, la câțiva *li*

depărtare, în locul în care cerul se unea cu munții, orizontul ardea ca flăcările pârjolitoare ale focului. Când a ajuns sus, pe câmpul de pe deal, câinele orb a alergat în întâmpinarea sa. Fântâna a secat, i-a spus Xianye, nu mai e apă în ea, s-a umplut toată de stârvuri de șobolan. Apoi a întrebat: Aici au venit șobolanii? Câinele a scuturat din cap. Vom pieri amândoi din cauza șobolanilor ăștora, a spus Xianye, și noi, și lujerul. N-o mai ducem mult.

Câinele stătea dezamăgit la umbra barăcii cu ochii ațintiți spre cer.

Xianye a lăsat căldările jos și a privit împrejur. Petele de pe frunzele lujerului de porumb crescuseră deja de mărimea unor unghii. Xianye stătea cufundat în tăcere în fața sa. Ani întregi a părut să stea tăcut, privind drept la două pete de pe cea de-a unsprezecea frunză a porumbului care au tot crescut până s-au unit, prefăcându-se într-o păstaie lungă, uscată de dogoarea soarelui. A clipit din ochii săi bătrâni și încețoșați, venele de pe grumaz i-au ieșit în afară ca rădăcinile unui copac bătrân la suprafața pământului. S-a strecurat din spatele apărătorii din rogojini, a luat biciul din colibă, a țintit spre mijlocul soarelui și, învârtindu-se în cerc, a pocnit de mai bine de zece ori la rând din el, ciopârțind

din razele luminoase nenumărate fâșii de umbră ce cădeau tremurătoare pe pământ. Apoi vinele de pe grumaz i s-au mai retras, a agățat biciul din nou de bârna colibeii, a luat cobilița în spinare și a pornit-o fără nici o vorbă pe munte, în sus.

Câinele cel orb stătea cu ochii ațintiți în direcția în care mergea Xianye. Privirea sa deznădăjduită, neagră ca smoala era plină de o jale cu gust de lacrimi. Numai când ecoul pașilor săi a devenit tot mai slab, topindu-se în cele din urmă cu desăvârșire, s-a întors ușurel și s-a întins în lumina soarelui la poalele lujerului, să-l păzească.

Xianye s-a dus să caute apă.

A hotărât că-n direcția din care veniseră șobolanii trebuia negreșit să existe apă de băut. Altminteri, cum ar fi putut rezista de la începutul secetei până acum? Au migrat fără doar și poate pentru că n-au mai avut de mâncare. Dacă ar fi avut ce mânca, atunci de ce-ar mai fi venit în sat să devoreze toate obiectele din lemn impregnate de aroma mâncării sau a hainelor? a chibzuit. Nu încapă îndoială că această uriașă migrație nu a fost pricinuită de lipsa apei, a conchis. Razele soarelui de un roșu incandescent erau drepte ca lumânarea. Mergând el așa, singur, pe coasta muntelui, lui